

Utlåtande med anledning av kommissionens meddelande om den gemensamma fiskeripolitikens internationella dimension, KOM(2011) 424

Sammanfattning

Utskottet behandlar i detta utlåtande Europeiska kommissionens meddelande om den gemensamma fiskeripolitikens internationella dimension, KOM(2011) 424. I meddelandet presenteras den nya inriktningen för den reformerade gemensamma fiskeripolitikens internationella dimension. Det framhålls att reformen av den gemensamma fiskeripolitiken har till syfte att garantera ett hållbart utnyttjande av havets levande resurser samtidigt som man arbetar mot solida ekonomiska resultat som inbegriper tillväxt och ökad sammanhållning i kustområdena. Avsikten med den nya inriktningen för den reformerade fiskeripolitikens internationella dimension är att projicera dessa principer internationellt och bidra till mer ansvarsfull förvaltning av det internationella fisket. Vidare anføres det att siktet är inställt på att uppnå ett hållbart utnyttjande av fiskbestånden på global nivå genom att till 2015 ha kommit ned på fiskeridödlighetsnivåer som är förenliga med en maximal hållbar avkastning (Maximum Sustainable Yield, MSY) och att mildra fiskets inverkan på de marina ekosystemen. För att uppnå detta föreslår kommissionen ett antal åtgärder.

Utskottet välkomnar kommissionens meddelande och stöder många av de reformer som kommissionen föreslår men understryker att politiken även måste genomföras i praktiken för att ge resultat. När det gäller de åtgärder kommissionen inledningsvis föreslår för att bidra till långsiktig hållbarhet i hela världen instämmer utskottet i det som kommissionen för fram. För att EU ska vara trovärdig i internationella sammanhang anser utskottet emellertid att EU:s egen fiskeripolitik både internt och externt måste förbättras. Detta blir särskilt tydligt i förhållande till de s.k. partnerskapsavtalen mellan EU och tredjeländer. Det räcker inte med att återropa principer i olika dokument om ingen tar ansvar för att de efterlevs. Enligt

utskottets mening riskerar det att bli tomma ord att tala om att fiske bedrivs på överskottsresurser om de vetenskapliga kunskaperna om bestånden saknas eller om man över huvud taget inte känner till vilka andra länder som fiskar i samma vatten. Utskottet ställer sig naturligtvis positivt till att ställa upp iakttagandet av mänskliga rättigheter som ett nödvändigt villkor för att ingå eller fortsätta samarbetet med tredjeländer på fiskeriområdet. För att denna princip ska kunna tillämpas, liksom principen om att avtalen ska stödja utvecklingen av en hållbar fiskesektor i partnerländerna och att ekonomiska bidrag ska komma den lokala fiskeindustrin till del, måste det finnas offentligt tillgängliga sociala och ekonomiska utvärderingar som är av tillräckligt god standard. Utskottet pekar i detta sammanhang på vikten av dessa utvärderingar och beklagar att kommissionens meddelande inte innehåller tillräckliga garantier för att dessa utvärderingar håller måttet och att de görs tillgängliga i tid. Vidare anser utskottet att fisketillträdesrättigheterna ska bekostas av fiskefartygens ägare och inte belasta EU:s budget. Det är däremot viktigt att EU hjälper de länder som EU i dag har avtal med för att utveckla och stärka deras egen fiskeförvaltning genom både ekonomiskt stöd och kunskapsöverföring. Mot bakgrund av hur det ser ut i dag anser utskottet att EU, med kommissionen i spetsen, måste ställa krav. Förhandlingar ska inte inledas om nya avtal eller för att förnya protokoll om inte vissa grundläggande villkor är uppfyllda.

Avslutningsvis framhåller utskottet att det stöder kommissionens strävan att uppnå ett hållbart utnyttjande av fiskbestånden på global nivå till 2015 och att bidra till en mer ansvarsfull förvaltning av det internationella fisket. En bra början vore om EU föregår med gott exempel i dessa sammanhang.

I utlåtandet finns 2 särskilda yttranden.

Innehållsförteckning

Sammanfattning	1
Utskottets förslag till riksdagsbeslut	4
Redogörelse för ärendet	5
Ärendet och dess beredning	5
Bakgrund	5
Meddelandets huvudsakliga innehåll	6
Långsiktig hållbarhet i hela världen	6
Hållbara fiskeavtal	7
Utskottets ställningstagande	9
Särskilda yttranden	12
1. Kommissionens meddelande om den gemensamma fiskeripolitikens internationella dimension (V)	12
2. Kommissionens meddelande om den gemensamma fiskeripolitikens internationella dimension (SD)	13
<i>Bilaga</i>	
Förteckning över behandlade förslag	14

Utskottets förslag till riksdagsbeslut

Kommissionens meddelande om den gemensamma fiskeripolitikens internationella dimension

Riksdagen lägger utlåtandet till handlingarna.

Stockholm den 17 november 2011

På miljö- och jordbruksutskottets vägnar

Matilda Ernkrans

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Matilda Ernkrans (S), Bengt-Anders Johansson (M), Lars Hjalmered (M), Johan Löfstrand (S), Rune Wikström (M), Helén Pettersson i Umeå (S), Johan Hultberg (M), Jan-Olof Larsson (S), Sara Karlsson (S), Pyry Niemi (S), Åsa Coenraads (M), Irene Oskarsson (KD), Josef Fransson (SD), Jens Holm (V), Kew Nordqvist (MP), Lars Tysklind (FP) och Inger Fredriksson (C).

Redogörelse för ärendet

Ärendet och dess beredning

Den 25 augusti 2011 hänvisade kammaren Europeiska kommissionens meddelande om den gemensamma fiskeripolitikens internationella dimension, KOM(2011) 424, till miljö- och jordbruksutskottet. Syftet med meddelandet är att presentera den nya inriktningen för den reformerade gemensamma fiskeripolitikens internationella dimension. Avsikten med den nya inriktningen för den reformerade fiskeripolitikens internationella dimension är att projicera principerna om ett hållbart utnyttjande av havets levande resurser och solida ekonomiska resultat, inbegripet tillväxt och ökad sammanhållning i kustområdena, internationellt och bidra till en mer ansvarsfull förvaltning av det internationella fisket. Siktet är inställt på att uppnå ett hållbart utnyttjande av fiskbestånden på global nivå genom att till 2015 ha kommit ned på fiskeridödlighetsnivåer som är förenliga med en maximal hållbar avkastning (MSY) och att mildra fiskets inverkan på de marina ekosystemen.

Utskottet överlade vid ett sammanträde den 27 oktober 2011 med regeringen om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken.

I utlåtandet finns 2 särskilda yttranden.

Bakgrund

Nästan 85 % av världens fiskbestånd som det finns information om rapporteras vara antingen fullt utnyttjade eller överexploaterade. Dessa uppgifter kommer från den senaste utvärdering som gjorts av FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (the Food and Agriculture Organization of the United Nations, FAO). EU måste sträva efter att få bukt med situationen genom snabba och djärva initiativ. EU är en av väldigt få aktörer med en stark närvaro i alla världens hav genom sina flottor, sina investeringar, sina bilaterala avtal med tredjeländer och sitt deltagande i de viktigaste regionala fiskeriförvaltningsorganisationerna. EU är också den största marknaden för fiskeriprodukter när det gäller konsumtion och import. EU konsumerar 11 % av världens fiskeriresurser räknat i volym och importerar 24 % av fiskeriprodukterna räknat i värde. Detta lägger ett stort ansvar på EU att engagera sig ännu mer i att bevara de internationella fiskbestånden och se till att de förvaltas på ett hållbart sätt.

Meddelandets huvudsakliga innehåll

I meddelandet presenterar kommissionen åtgärder för att bidra till ett långsiktigt hållbart fiske i hela världen och för att uppnå mer hållbara fiskeavtal med tredjeländer.

Långsiktig hållbarhet i hela världen

Kommissionen framhåller bl.a. att för att garantera förvaltning och bevarande av fiskeresurserna på hållbara grunder bör EU sträva efter att driva på den globala och multilaterala agendan som främjar hållbart fiske i hela världen och omvandla sina dialoger till arbetspartnerskap för att ta itu med avgörande frågor som bekämpning av olagligt, orapporterat och oreglerat fiske (Illegal, Unregulated and Unreported fishery, IUU-fiske) och minskning av överkapacitet.

Vidare anför kommissionen att det är viktigt att leda processen för att effektivisera de regionala fiskeriförvaltningsorganisationerna. Här föreslår kommissionen att avgifter för tillträde till det öppna havet införs för de regionala fiskeriförvaltningsorganisationernas medlemmar, dels för att stärka dessa organisationers ekonomiska bas, dels för att uppmuntra flottorna att utnyttja resurserna på ett ansvarsfullt sätt.

Vidare framhålls det att överkapaciteten är en fråga som måste tas upp både multilateralt (EU inleder ett initiativ med sina viktigaste partner) och inom ramen för de regionala fiskeriförvaltningsorganisationerna.

Kommissionen påpekar att fiske, utveckling, miljö, handel och andra politikområden måste integreras med varandra för att ytterligare driva på målen att skapa hållbara och ansvarsfulla förvaltningsformer, bl.a. genom en samordning av fiskeri- och utvecklingspolitiken. Kommissionen anför att synergier mellan framtida fiskeavtal och utvecklingspolitiken och utvecklingsinstrumenten, särskilt Europeiska utvecklingsfonden, samt med annan politik som t.ex. forsknings- och innovationspolitiken kommer att eftersträvas.

EU är en stor importör av fiskeriprodukter och hindrar bara genom detta IUU-produkter från att nå dess marknad. EU:s handelspolitik kan också bidra till ett hållbart fiske i hela världen genom att främja anslutning till internationella konventioner och avtal om fiskeriförvaltning, inom ramen för förmånshandelsavtalen. Kommissionen anför att samstämmigheten mellan miljömålen och målen på fiskeriområdet kommer att säkras genom att den politik som utformas av internationella miljöorgan och genom konventioner på miljöområdet hela tiden integreras i de regionala fiskeriförvaltningsorganisationernas bevarande- och förvaltningsbeslut.

Hållbara fiskeavtal

I meddelandet framhålls det att de bilaterala fiskeavtalen mellan EU och tredjeländer sedan länge är ett inslag i den gemensamma fiskeripolitiken. Genom 2002 års reform av den gemensamma fiskeripolitiken infördes viktiga ändringar i de bilaterala avtalen genom att man lade tonvikten på partnerskapsstrategin och utvecklingen av ett hållbart fiske i partnerländerna. Kommissionen anför att målet med de nuvarande partnerskapsavtalen om fiske är att EU-fartygen enligt reglerade och rättsligt säkra förutsättningar ska kunna fiska överskottsresurser i en rad tredjeländers exklusiva ekonomiska zoner. Vidare anføres det att partnerskapsavtalen har som mål att stödja utvecklingen av en hållbar fiskesektor i partnerländerna och att de därför tenderar att ge positiva ekonomiska och sociala effekter.

I meddelandet framhåller dock kommissionen att partnerskapsavtalen fortsätter att påverkas av vissa tillkortakommanden, trots flera förbättringar. Detta betonades senast i samrådet om grönboken 2009: De vetenskapliga kunskaperna om vissa bestånd i utländska vatten räcker inte till för att man ska kunna fastställa överskottets generella storlek. Villkoren i fiskeavtal som partnerländerna slutit med andra länder (utanför EU) är vanligtvis inte kända för EU. Det är därför ofta omöjligt att bedöma den sammanlagda fiskeansträngning som riktas mot bestånden och att fastställa hur stor andel av överskottet som kan fiskas av EU:s flotta på hållbara grunder. Många partnerländer har begränsad kapacitet att på ett effektivt sätt utnyttja de medel som tilldelas genom partnerskapsavtalen i form av sektorsstöd.

Enligt kommissionen bör de internationella fiskeavtalen mellan EU och enskilda tredjeländer fortsätta att utgöra ramen för EU-fiskeflottans verksamhet i tredjeländers vatten. Kommissionen anser att de nuvarande partnerskapsavtalen om fiske bör omvandlas till hållbara fiskeavtal som inriktas på resursbevarande och hållbarhet ur miljösynpunkt, förbättrad förvaltning och ett effektivt utnyttjat sektorsstöd. De hållbara fiskeavtalen bör alltid baseras på bästa tillgängliga vetenskapliga utlåtanden, med konceptet maximal hållbar avkastning (MSY) som referensvärde. De nuvarande partnerskapsavtalen om fiske måste reformeras så att de innehåller fullt utvecklade förvaltningsramar för EU-fartygens fiskeverksamhet i tredjeländers vatten. Avtalens genomförande måste förenklas, de måste innehålla bättre medel att reagera på brott mot de mänskliga rättigheterna och de offentliga bidragen till tillträdeskostnaderna måste minskas. De måste vidare vara lättare att genomföra och följa. Därför bör de baseras på ”modellavtal”, och det bör införas standardklausuler.

För att uppnå detta kommer kommissionen bl.a. att göra följande:

- Systematiskt inleda vetenskapliga revisioner för att bedöma bestånden innan man förhandlar om nya protokoll till avtal som omfattar flera arter.

- Se till att medlemsstaterna följer de regler om fångstrapportering som gäller i partnerländernas vatten, bl.a. genom att utnyttja redan existerande rättsinstrument fullt ut, t.ex. IUU-förordningen.
- Förbättra öppenheten om den sammanlagda fiskeansträngningen i tredjeländers vatten genom specifika klausuler i bilaterala avtal och kontakter med övriga tredje parter. Kommissionen kommer att sträva efter att de hållbara fiskeavtalen förses med en öppenheitsklausul, som innebär att den ackumulerade fiskeansträngningen i partnerlandet meddelas EU.
- Lägga fram ett förslag före 2012 om en översyn av förordningen om fisketillstånd för att förenkla förvaltningen av fisketillstånden.
- Sträva efter att göra iakttagandet av de mänskliga rättigheterna till ett nödvändigt villkor för ingåendet av hållbara fiskeavtal och för att samarbetet med tredjeländer på fiskeriområdet ska kunna fortsättas. En klausul om mänskliga rättigheter bör ingå i alla framtida avtal så att brott mot viktiga och grundläggande delar av principerna om mänskliga rättigheter och demokrati kan leda till tillfälligt avbrytande av protokollet till avtalet.
- Sträva efter att införa bilaterala avtalsbestämmelser för att hindra olaglig omflaggning. Det bör hädanefter föreskrivas i fiskeavtalen att ett EU-fartyg som byter flagg för att undkomma sina skyldigheter eller för att få extra fiskemöjligheter inte längre kommer att tillåtas att fiska i partnerlandets exklusiva ekonomiska zon.
- Sikta på att öka fartygsägarnas bidrag till kostnaderna för tillträde till tredjeländers vatten.
- Föreslå att betalningen av sektorsstödet frikopplas från betalningarna för fisketillträdesrättigheterna och definiera sektorsstödet mot bakgrund av partnerländernas behov och kapacitet att utnyttja det. EU:s ekonomiska bidrag till tredjeländernas sektorspolitik bör omsättas i konkreta och mätbara fördelar för partnerländerna, inklusive på området hållbart lokalt fiske. Det bör syfta till att stödja deras administrativa och vetenskapliga kapacitet och framför allt användas för övervaknings- och kontrollverksamhet, bl.a. i kampen mot IUU-fisket.
- Söka införa strängare konditionalitet för sektorsdelen och koppla utbetalningarna till framsteg i genomförandet av sektorsstödet. Resultatgarantier bör krävas av partnerländerna, och konditionaliteten bör stärkas så att inga betalningar görs om resultaten uteblir. Kommissionen kommer att ta fram allmänna riktlinjer för att övervaka finansieringen av sektorsstödet inom ramen för samtliga fiskeavtal och som sedan kan anpassas till specifika avtal.
- Stödja partnerländernas ansträngningar att förbättra datainsamlingen och tillhandahålla korrekta vetenskapliga utlåtanden.

Utskottets ställningstagande

Utskottet välkomnar kommissionens meddelande om den gemensamma fiskepolitikens internationella dimension och stöder många av de reformer som kommissionen föreslår. Det är självklart att EU ska bidra till en ansvarsfull förvaltning av det internationella fisket och att målet är att uppnå ett hållbart utnyttjande av fiskbestånden på global nivå så snart som möjligt. Det är också självklart att detta nyttjande ska vara i samstämmighet med övriga politikområden, såsom miljö- och utvecklingspolitiken. Utskottet vill emellertid understryka att politiken även måste genomföras i praktiken för att ge detta resultat. Det räcker inte med att upprepa principer i olika dokument om ingen tar ansvar för att de efterlevs. Med tanke på hur fiskepolitikens externa dimension har genomförts hittills känner utskottet en stark oro för framtiden och hoppas att EU med kommissionens hjälp också förmår genomdriva en politik som gör det möjligt att uppnå de mål som EU säger sig stå bakom.

När det gäller de åtgärder kommissionen inledningsvis föreslår för att bidra till långsiktig hållbarhet i hela världen kan utskottet bara instämma i det som kommissionen för fram. Det är självklart att EU ska arbeta för att bekämpa olagligt, orapporterat och oreglerat fiske, för att tillförlitliga data och vetenskapliga uppgifter finns tillgängliga för beslutsfattare och för att kapaciteten minskas till nivåer som är förenliga med resurserna. Utskottet anser att målet måste vara att det ska finnas fleråriga förvaltningsplaner för alla bestånd som det fiskas på samt att fisket sker i enlighet med gällande regelverk. Liksom kommissionen anser utskottet vidare att det är viktigt att bättre integrera fiske, utveckling, miljö, handel och andra politikområden med varandra för att ytterligare driva på målen att skapa hållbara och ansvarsfulla förvaltningsformer. Detta ligger även i linje med det som kommissionen för fram i sitt meddelande Rio+20: mot en grön ekonomi och bättre styrning, där kommissionen anför följande:

Fiskesektorn är avgörande för den ekonomiska utvecklingen och försörjningen för miljontals människor runt om i världen, särskilt i utvecklingsländerna. [...] Den marina miljön står emellertid inför flera hot: utfiskning, förlust av biologisk mångfald, nedskräpning, avfall och föroreningar, t.ex. försurning.

— — —

Rio+20 är ett viktigt tillfälle att föra den hållbara utvecklingen framåt i hela världen. Det får emellertid inte bara resultera i uttalanden om goda avsikter – konkreta åtgärder krävs för att se till att Rio+20 blir en viktig milstolpe för att möjliggöra övergången till en grön ekonomi och bättre styrning.

För att EU ska vara trovärdig i internationella sammanhang anser utskottet att EU:s egen fiskeripolitik både internt och externt måste förbättras. Detta blir särskilt tydligt i förhållande till de s.k. partnerskapsavtalen mellan EU

och tredjeländer. Utskottet noterar att kommissionen inledningsvis anför att målet med de nuvarande partnerskapsavtalen om fiske är att EU-fartygen enligt reglerade och rättsligt säkra förutsättningar ska kunna fiska överskottsresurser i en rad tredjeländers exklusiva ekonomiska zoner och att avtalen har som mål att stödja utvecklingen av en hållbar fiskesektor i partnerländerna. Därefter konstaterar kommissionen bl.a. att de vetenskapliga kunskaperna är undermåliga och att man överhuvudtaget inte känner till vilka andra länder som fiskar i samma vatten. Det säger sig självt att med dessa brister blir det inte trovärdigt att tala om att fiske bedrivs på överskottsresurser. Där kunskaper om bestånden eller om hur många som bedriver fiske på samma bestånd saknas anser utskottet att försiktighetsprincipen ska tillämpas. Utskottet välkomnar naturligtvis de reformer som kommissionen föreslår i dessa hänseenden men vill åter upprepa det som sades inledningsvis, dvs. att det gäller att leva upp till de principer som EU själv har ställt upp.

Utskottet ställer sig naturligtvis även positivt till att iakttagandet av mänskliga rättigheter ska utgöra ett nödvändigt villkor för att ingå eller fortsätta samarbetet med tredjeländer på fiskeriområdet. Detta är en självklar princip som borde gälla redan i dag. För att denna princip ska kunna tillämpas, liksom principen om att avtalen ska stödja utvecklingen av en hållbar fiskesektor i partnerländerna och att ekonomiska bidrag ska komma den lokala fiskeindustrin till del, måste det finnas offentligt tillgängliga sociala och ekonomiska utvärderingar som är av tillräckligt god standard. Utskottet vill i detta sammanhang understryka vikten av dessa utvärderingar och påpeka att kommissionens meddelande inte synes innehålla tillräckliga garantier för att dessa utvärderingar håller måttet och att de görs tillgängliga i tid. Här skulle utskottet gärna se att kommissionen vidtar åtgärder.

Utskottet anser liksom kommissionen att sektorsstödet ska frikopplas från betalningarna för fisketillträdesrättigheterna, att sektorsstödet ska definieras mot bakgrund av partnerskapsländernas behov och kapacitet att utnyttja det och att utbetalningarna ska kopplas till framsteg i utförandet. Vidare anser utskottet att fisketillträdesrättigheterna ska bekostas av fiskefartygens ägare och inte belasta EU:s budget. Det är viktigt att EU fortsätter att hjälpa de länder som EU i dag har avtal med att utveckla och stärka deras egen fiskeförvaltning genom både ekonomiskt stöd och kunskapsöverföring. Detta innebär inte att EU:s medborgare ska underhålla en för stor fiskeflotta inom EU med fiskerätter som undergräver dessa länders möjligheter till både arbetstillfällen och möjlighet att försörja befolkningen med ett bra livsmedel.

I flera av de länder som EU i dag har avtal med är fiskbestånden överfiskade eller kunskapen om bestånden ofullständig. Utrymmet för att släppa in utländska fartyg är alltså litet. Det är också oklart om de pengar som EU betalat verkligen har kommit fiskesektorn i länderna till godo. Det finns till och med tecken på att småskaligt kustnära fiske helt slås ut.

Vidare anses det klarlagt att det i vissa av dessa länder förekommer förseelser mot mänskliga rättigheter och demokratiska principer. Mot bakgrund av detta anser utskottet att EU, med kommissionen i spetsen, måste våga ställa krav. Förhandlingar ska inte inledas om nya avtal eller för att förnya protokoll om inte vissa grundläggande villkor är uppfyllda. Sociala och ekonomiska utvärderingar som bl.a. visar att mänskliga rättigheter upprätthålls och vetenskapligt underlag som garanterar att det över huvud taget finns ett överskott att fiska på ska således finnas tillgängliga.

Avslutningsvis vill utskottet framhålla att det stöder kommissionen i strävan att uppnå ett hållbart utnyttjande av fiskbestånden på global nivå till 2015 och att bidra till en mer ansvarsfull förvaltning av det internationella fisket. En bra början vore om EU föregår med gott exempel i dessa sammanhang.

Särskilda yttranden

1. Kommissionens meddelande om den gemensamma fiskeripolitikens internationella dimension (V)

Jens Holm (V) anför:

En stor del av EU-flottans fiskefångster kommer från fiske i andra länders vatten, det vill säga vatten utanför EU. Europeiska fiskeflottor kan med stöd av så kallade fiskepartnerskapsavtal fiska i andra länders fiskezoner. Avtalen innebär att avtalsländerna överför fiskemöjligheter till EU mot ekonomisk ersättning. För närvarande är det drygt 700 europeiska fartyg som, med stöd i avtalen, bedriver fiske i andra länders fiskevatten. Den största delen av avtalen har slutits med utvecklingsländer. Kostnaderna för fiskepartnerskapsavtalen uppgår till ca 1,6 miljarder kronor årligen och motsvarar ungefär en femtedel av hela EU:s fiskeribudget.

Dessvärre har många av avtalsländerna fiskebestånd som redan är överfiskade, och utrymmet för utländska fartyg är således minimalt. Avtalsländerna är många gånger beroende av det småskaliga kustfisket som skapar sysselsättning och livsuppehälle för många av världens fattiga. Denna försörjningsmöjlighet riskerar att slås ut då EU:s fiskeflotta fiskar på redan hårt ansatta bestånd. I t.ex. Västafrika tyder mycket på att det kustnära fisket helt slagits ut, till stor del som följd av EU:s fiske.

Trots att EU:s ersättning från avtalen är en viktig del i avtalsländernas ekonomi skulle det ändå vara mer lönsamt för avtalsländerna att själva sälja och processa råvaran än att låta europeiska fiskare göra det. Med lokal förädling kommer uppbyggandet av förädlingsindustri och lokala arbetstillfällen. Partnerskapsländerna får endast en mindre del i ersättning för det egentliga värdet av den landade fisken. Enligt den socioekonomiska analysen om avtalet med Kap Verde, gjord på uppdrag av EU-kommissionen, kunde landet ta emot 545 700 euro per år i ersättning, men fiskens fångstvärde var 4 404 109 euro, dvs. drygt åtta gånger högre. Lite förenklat kan man alltså säga att för varje euro landet tog emot fick EU åtta tillbaka.

Flera av EU:s medlemsländer var tidigare kolonialmakter i de länder man nu sluter avtal med. Och de förre detta kolonierna är beroende av de forna kolonialmakterna. EU utnyttjar detta post-koloniala tillstånd genom fiskeavtalen. Fiskeavtalen är därför inte baserade på en ömsesidig relation och på behoven i respektive land. Vänsterpartiet anser därför att EU:s fiskeavtal med tredjeländer ska omvandlas till utvecklingsprojekt inom hållbart fiske. EU bör hjälpa de länder där avtal i dag finns och stärka deras fiskeförvaltning i stället för att stjälpa den. Detta ska ske genom både ekonomiskt stöd, ny teknik och kunskapsöverföring. Med ett utvecklat lokalt fiske och förädling skulle också incitamenten för länderna att sluta fiskeavtal med andra länder minska.

År 2004 gav EU:s ministerråd riktlinjer för hur fiskeavtalen skulle se ut. Det blev tydligare att fisket skulle vara långsiktigt hållbart och bedrivas på överskottet av avtalsländernas marina resurser. Socioekonomiska utvärderingar skulle göras både före och efter tecknande av avtal och protokoll. Det är därför mycket anmärkningsvärt att dessa utvärderingar är mycket svåra att ta del av för såväl allmänhet som beslutsfattare. Det är också anmärkningsvärt och olyckligt att EU-kommissionen inte föreslår att de socioekonomiska utvärderingarna alltid ska göras inför och efter alla nya fiskeavtal. Vänsterpartiet välkomnar att utskottet har kunnat enas om att utvärderingar alltid ska finnas på plats i enlighet med rådsbeslutet. Vi förväntar oss vidare att den svenska regeringen nu fortsättningsvis agerar i linje med detta.

Det aktuella utlåtandet föreslår inte exakt det Vänsterpartiet hade önskat, men det är ändå ett betydande steg framåt. Om EU skulle omvandla fiskeripartnerskapsavtalen i linje med vad som föreslås från utskottet skulle en stor del av systemfeLEN försvinna. Vänsterpartiet ser det som mycket angeläget att ett enigt utskott kan sända det budskapet till EU och dess medlemsländer. Därför kan Vänsterpartiet ge sitt stöd till utlåtandet.

2. Kommissionens meddelande om den gemensamma fiskeripolitikens internationella dimension (SD)

Josef Fransson (SD) anför:

Sverigedemokraterna stöder i stort utskottets problemformuleringar beträffande den gemensamma fiskeripolitikens internationella dimension och avstår därför från att anmäla en reservation. Vi är dock av uppfattningen att regeringen vid kommande förhandlingar med EU ska rösta nej till förslaget om en ny förlängning av den externa fiskeripolitiken, inte minst med anledning av att vi ifrågasätter kostnadseffektiviteten i framför allt fiskeavtalen. Man använder fiskeripolitiken och pengar från medlemsavgifter, där Sverige är en stor nettobetalar, för att upprätthålla en fiskeflotta, främst i Spanien och Portugal. Detta skulle kunna sägas vara en arbetsmarknadspolitik på EU-nivå där Sverige är med och betalar men inte får något tillbaka.

BILAGA

Förteckning över behandlade förslag

Europeiska kommissionens meddelande om den gemensamma fiskeripolitikens internationella dimension, KOM(2011) 424.